

РЕШЕНИЕ

№ 1208

гр. София, 21.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 03.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2864** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност.

Делото е по жалба от [фирма], със седалище в [населено място], насочена против „Решение № 1932/12.12.2018 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С., с което е потвърден РА № 22001417006480-091-001/17.05.2018 г.“.

Образуваното пред Административен съд – Перник адм. дело № 57/2019 г. е изпратено по подсъдност на Административен съд София – град.

Пред Съда дружеството – жалбоподател е представлявано от адвокат, който: поддържа жалбата; ангажира заключение на съдебносчетоводна експертиза, прието без възражения от страните; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, но не представя списък; представя допълнително писмена защита.

Ответникът, чрез процесуален представител - юрисконсулт оспорва жалбата, поддържайки изложените в Решение № 1932/12.12.2018 г. мотиви, като счита, че заключението на съдебносчетоводната експертиза за последваща реализация на стоки, не променя извода за недоказаност на фактическите доставчици. Желаете присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като счита, че не следва да бъдат присъждани разноски в полза на жалбоподателя, понеже не е представен списък. Доводите за неоснователност на жалбата са развити и в писмена защита.

Ревизия е първа за данъчните периоди по ЗДДС – от 01.10.2016 г. до 31.08.2017 г. Възложена е с редовно издадени от компетентен орган по приходите, на длъжност

„началник сектор“ заповеди. Въз основа на съставен РД № Р-22001417006480-092-001/05.04.2018 г. (л. 38 от делото на АС-Перник), срещу който е възразено от страна на дружеството, и след отхвърляне на възраженията е издаден процесният РА (л. 59). С акта е отказано на [фирма] да бъде признато право на приспадане на данъчен кредит, в общ размер на 45 034, 54 лева, начислен с фактури, издадени от името на: [фирма] (12 498, 86 лв., за м.м. 03, 04. 2017 г.); [фирма] (3 200 лв. за м.м. 11, 12. 2016 г.); [фирма] (2 500 лв. за м.м. 01, 02. 2017 г.); „Вижън груп [фирма] (15 030 лв. за м.м. 05, 06, 07. 2017 г.; [фирма] (1 300 лв. за м.м. 10. 2016 г.; [фирма] (5 503, 87 лв. за м.м. 01, 02, 07, 08. 2017 г.; [фирма] (5 001, 81 лв. за м.м. 10, 11. 2016 г.). Представените от [фирма], по искане на ревизиращите органи обяснения и документи са описани в РД, като са коментирани, включително в акта и в решението на ответника. Извършени са и насрещни проверки на: [фирма], [фирма], [фирма], „Л. груп 2011“ Е.; [фирма], [фирма] и [фирма], в качеството им на „преки доставчици“. Извършена е проверка и в офиса на [фирма], на което [фирма] е възложила счетоводното обслужване. Към ревизионната преписка са приобщени като доказателства и ревизионни актове за извършени данъчни ревизии на [фирма] и [фирма].

Решаващия административен орган, с Решение № 1932/12.12.2018 г., постановено в срока по чл. 156, ал. 6, вр. чл. 150, ал. 1 ДОПК е потвърдил акта.

Приетите и налични в делото доказателства, вкл. експертното заключение разкриват следната хронология и съдържание на фактическите обстоятелства, касаещи оспорения пред Съда ревизионен акт.

През ревизираните периоди основната дейност на [фирма] е автомобилен превоз на товари, за което е разполагало с: Лиценз за международен автомобилен превоз на товари за чужда сметка или срещу възнаграждение, № 7736/11.10.2016 г., издаден от Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията; седем броя влекачи (камиони) и шест броя полуремаркета; наети по трудови договори лица, на длъжности „ръководител транспорт“ и „шофьор на тежкотоварен автомобил“. Дружеството – жалбоподател е упражнило по съответния ред правото да иска приспадане на данъчен кредит, начислен с фактури, както следва:

1. от името на [фирма] - девет фактури (описани в РД – л. 40 от делото на АС-Перник) с предмет – доставки на услуги, съответно: авторемонтни, товаро-разтоварване и почистване. От това дружество са били представени, заверени с печат и приложени на л.л. 51-70 от папка – приложение № 2: копия на счетоводни справки, дневник продажби, договор от 20.02.2017 г. за услуга, на обща стойност 63 000 лв., приемопредавателни протоколи, в които обаче не са посочени имена на съставителите, фактури и фискални бонове. Ревизиращите органи са обърнали внимание на факта, че документите са представени без придружително писмо и не съдържат име на лицето, което е заверило фотокопията. Според съдържанието на договора [фирма] следва да извърши ремонт на турбини, смяна компютър, блокирал двигател, ремонт диференциал, транспорт. Във фактурите, като предмет на доставките е посочено: „авторемонтни услуги, услуга товаро-разтоварване, почистване“, а в приемопредавателните протоколи е записано, че услугите са извършени в гаражна площ на [фирма], поради това, че „товарната композиция не може да бъде придвижена и в гаража е на лице необходимото оборудване...“;

2. От [фирма] – три фактури (РД-л. 41), в които, като

предмет е записано „услуга“. Констатирано е от Търговския регистър, че считано от 25.10.2017 г. дружеството е прекратило търговската си дейност. На адреса за кореспонденция, след двукратни посещения не е открит представител на дружеството, респ. – счетоводство. Налични са в папка – приложение № 2 (л.л. 271-278), заверени с печат на [фирма], без име на лицето, извършило заверката, както следва: договор от 01.11.2016 г. с изпълнител [фирма] и с предмет „ремонт на механизация/авторемонтни услуги на тежкотоварни автомобили“; трите процесни фактури; три броя приемопредавателни протоколи за: „ремонт на радиатор, ремонт на скорости, ремонт на накладки, основен ремонт на двигател, смяна на консумативи, ремонт на спирачен апарат“, и пр. В същите протоколи липсва каквото и да било конкретизиране на: дати, на които са извършвани ремонтите; място на извършване на ремонтите; информация за вложени части и/или консумативи. Важни са констатациите (РД, л. 42 от делото на АС-Перник), че: в дневниците за продажби на [фирма] е включена само една от процесните фактури, във връзка с които [фирма] е претендирано данъчен кредит – фактура № 7000...512/05.12.2016 г.; за периода на издаване на трите процесни фактури „доставчикът“ на авторемонтни услуги не е декларирал сключени трудови договори с автомонтъори.

3. От [фирма] – две фактури (РД-л. 42) с предмет „услуги“. На адреса за кореспонденция, след двукратни посещения не е открит представител на дружеството, респ. – счетоводство. От страна на [фирма], заверени с печата на дружеството са представени (папка – приложение № 2, л.л. 118-127): копия на фактурите; счетоводни справки; дневник продажби; договор за услуга от 07.01.2017 г., на обща стойност 15 000 лв., за ремонт и транспорт на двигател, и ремонт на скоростна кутия; приемопредавателен протокол, без посочени имена на съставителите и без конкретизиране на автомобила, на който е извършен „демонтаж/монтаж на двигател“. В приемопредавателния протокол е записано, че ремонтът е извършен в гаражна площ на жалбоподателя, където имало необходимото оборудване. За [фирма] е констатирано, че е декларирало за периода три наети лица по трудови договори, на длъжности „шофьор“ и „изкупвач на селскостопанска продукция“.

4. от [фирма] (РД, л. 43 от делото на АС-Перник) – общо 11 (единадесет) фактури, с предмет „материали“, „услуга“, включени в дневника за продажби. От това дружество не са били представени изисканите счетоводни и други документи. Такива са представени от страна на [фирма] (папка-приложение № 2, л.л. 226-255): копия на счетоводни справки; дневник продажби; договор за покупко-продажба на стоки, от 05.05.2017 г. (15 гуми за тежкотоварни автомобили, 6 въздушни възглавници, 10 амортизъора, 4 лагера, 2 полуресори); договор за услуга, от 03.04.2017 г. (ремонт ходова част, смяна въздушни възглавници, смяна и ремонт диференциал, транспорт); договор от 10.05.2017 г. за разпространение на рекламни материали (хартиени, винили, ключодържатели); приемопредавателни протоколи, в които не са посочени имена на съставителите; фактури; фискални бонове; граждански договори с В. И. Г. и П. В. С., с предмет „авторемонти дейности, разтоварване, почистване“. Документите са представени без опис и/или придружително писмо, като не е посочено лицето, направило заверката. Във фактурите описан предмет на доставките: доставка на авточасти за тежкотоварни автомобили, доставка на тежкотоварни гуми, авторемонтни услуги, услуга по договор, извършена услуга, ремонти дейности тежкотоварен автомобил, разнос на рекламни материали, на територията на страната, товаро-разтоварна дейност. В приемопредавателните протоколи, касаещи извършени

авторемонтни дейности не са конкретизирани превозните средства, като е записано, че услугите са извършени в гаражна площ на [фирма], където имало необходимото оборудване. За [фирма] е констатирано, че не е разполагало с наети служители;

5. [фирма] (РД, л. 44 от делото) – една фактура, № 80...149/04.10.2016 г., невключена в дневника за продажби, с описан предмет - „услуга“. От това дружество също не са били представени изискваните счетоводни и други документи;

6. [фирма] (РД, л. 45 от делото) – 10 (десет) фактури с посочен предмет – „дизелово гориво“. Представени са заверени за „вярно с оригинала“, с печат на [фирма], но без подпис на заверилия: копия на процесните фактури; фактури за произход на стоката; договор за счетоводни услуги; счетоводни справки; свидетелство за регистрация на фискално устройство. Отчетено е, че дружеството не е декларирало наети работници/служители;

7. [фирма] (РД, л. 45 от делото) – шест фактури с посочен предмет – „дизелово гориво“. Представени са (папка – приложение № 2, л.л. 256-270) заверени за „вярно с оригинала“, с печат на [фирма], но без подпис на заверилия: договор от 01.06.2016 г. за доставка на гориво; копия на спорните фактури; приемопредавателни протоколи за получено гориво, подписани от необозначени с имена лица; фактури за гориво, издадени от [фирма] и от [фирма], счетоводни справки, свидетелство за регистрация на фискално устройство.

Становището да бъде отречено на [фирма] правото да приспадне данъчен кредит е обосновано от ревизиращите органи по приходите с нормите на чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС.

Като съобразява изложените по отношение всеки един от процесните „доставчици“ констатации, вкл. тези на ответника, както и заключението на съдебносчетоводната експертиза, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема по същество следното.

Жалбата е процесуално допустима, тъй като са изпълнени изискванията на ал. 1, ал. 2, ал. 5 на чл. 156 ДОПК. Валидно е Решение № 1932/12.12.2018 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С.. По същество жалбата е неоснователна.

Осъществените по време на ревизията процесуални действия, описани подробно в РД и интерпретирани в решението на ответника дават основание на Съда да приеме, че ревизиращите органи са изследвали обективно и всестранно всички, релевантни за спорните доставки обстоятелства. В тази връзка и в съответствие с общото правило на чл. 154, ал. 1 ГПК, вр. § 2 ДР ДОПК защитата на жалбоподателя имаше тежестта да установи и докаже изложените в жалбата твърдения за реалност на спорните доставки. Такова доказване, посредством представените на вещото лице счетоводни документи и посредством самото заключение, не бе проведено успешно по време на съдебното производство. Вещото лице не е проверявало счетоводствата на т. нар. „доставчици“. Описало е подробно всички спорни фактури и прилежащите им приемопредавателни протоколи, както и данните за осчетоводяване при жалбоподателя, и за извършени плащания. Обобщено е, че: в счетоводството на жалбоподателя фактурите за стоките/услугите са надлежно осчетоводени; „тежкотоварните автомобили, на които са били извършвани ремонти и за които са били закупувани горива и гуми, са в движение“; [фирма]: е реализирало приходи от извършване на транспортни услуги; разполага с база за съхраняване на гориво, но тя не отговаря на нормативните изисквания. Експертното заключение, включително в частта, относно уведомяванията (връчванията) на исканията за предоставяне на

документи и обяснения, и капацитета на [фирма] да извършва транспортни услуги, Съдът възприема изцяло. Заключениеето на съдебносчетоводната експертиза, което, освен наличните в ревизионната преписка документи се позовава и на представени допълнително от оспорващото дружество документи, не променя извода за неоснователност на оспорването. Твърдението на вещото лице, че тежкотоварните автомобили на дружеството – жалбоподател „са в движение“, т.е. ползвани са по предназначение, не подкрепя и заключението му, че това са именно „автомобили, на които са били извършвани ремонти и за които са били закупувани горива и гуми“. Обективно установяващите се от съдържанието на приемопредавателните протоколи факти за липса на конкретизиране, на кои автомобили са извършвани ремонти и за кои са закупувани гуми, и резервни части не се дискредитират от експертното заключение. В този смисъл Съдът не приема твърдението на експерта за обратното.

В контекста на решенията на СЕС (някои, цитирани от адвоката на жалбоподателя), във връзка с тълкуване на разпоредби от директивата за ДДС, предвид подробно анализирани документи ревизиращите органи надлежно са установили обективните обстоятелства, даващи основание за заключението, че дружеството – жалбоподател е упражнило правото на данъчен кредит по фактури, документиращи сделки, които не са извършени от дружествата, посочени като издатели на тези фактури, понеже липсват преки и/или косвени доказателства за: осъществявана от тези дружества търговска дейност, с оглед на което да са разполагали със съответните ресурси (дизелово гориво, квалифицирани автомонтъори, авточасти, рекламни материали); реално извършване на услугите и действително прехвърляне на собствеността върху съответните стоки. Предметът на дефинираните доставки, за които дружеството – жалбоподател твърди да са извършени съответно от: [фирма]; [фирма]; [фирма]; „Вижън груп [фирма]; [фирма]; [фирма] и „М.-7“ задължително предполага „изпълнителите“ да са имали на разположение стоки, които да продадат на [фирма] или да са имали на разположение квалифицирани автомонтъори, както и нужните за ремонтите авточасти. Такива безспорни данни не се установяват от доказателствата по делото. Доказателствената стойност на описаните по – горе, представени най-вече от страна на [фирма] приемопредавателни протоколи, договори и фискални бонове не е достатъчна да обоснове несъмнен извод, че дружествата, от чието име са издадени процесните фактури, са изпълнили документираните с тези фактури доставки. За издателите на фактури, за доставки на горива - [фирма] и [фирма] е установено и не бе оспорено, че не са имали регистрирана електронна система с фискална памет, свързана с нивомерна система, като не са декларирали електронен документ за доставка (Е.) към жалбоподателя, по реда, установен с чл. 118 ЗДДС и Наредба № Н-18/13/12.2006 г. Такова деклариране не е направило и дружеството – жалбоподател. Няма и данни „доставчиците на гориво“ да са регистрирали съдове/съоръжения, по чл. 118, ал. 8 ЗДДС. Анализът на представените документи за произход на горивата (стр. 27 и 28 от РД) показва, че посочените „предходни доставчици“ не са доставяли дизелово гориво на [фирма] и [фирма]. Вещото лице е направило обща констатация (отговор на въпрос № 1) за надлежно осчетоводяване на „стоките и услугите по сметка 302 „Материали“ и в края на всеки отчетен период, в зависимост от разхода на гориво на всеки един автомобил изразходваното гориво е осчетоводено по сметка 601 „Разходи за материали“, а услугите – по сметка 602 „Разходи за външни услуги“. Според настоящия състав на Съда обаче, това твърдение не опровергава становището на ревизиращите органи, че „фактурираните услуги за ремонт на автомобили и

разпространение на рекламни материали са отразени по дебита на сметка 602 „Разходи за външни услуги“, която е заведена стойностно, на синтетично ниво, без аналитична отчетност“. Липсата на аналитична отчетност от своя страна, наред с констатациите за липса на материална и кадрова обезпеченост на „доставчиците“ също обосновава извод за симулиране на доставки на стоки, и на услуги. Заключението на вещото лице за осчетоводяване при жалбоподателя на „изразходваното гориво по сметка 601 „Разходи за материали“, а на услугите – по сметка 602 „Разходи за външни услуги“ не дава отговор на въпросите, на кои автомобили (дали на всичките) са извършвани технически ремонти, кой е закупувал авточастите, описани в съответните приемопредавателни протоколи, осчетоводено ли е от жалбоподателя и/или от „доставчика“ закупуване на такива части. Самите протоколи, предвид чл. 180, чл. 181, ал. 1 ГПК, като частни документи, в които не са посочени имена на подписалите ги, нямат достоверна, не са свързани с други, кореспондиращи им, безспорни документи и поради тези причини не разполагат с доказателствена стойност. От страна на оспорващото дружество не бяха ангажирани доказателства за това, че използваният от него гараж е имал необходимото техническо оборудване (канал, рампа, компютърна диагностика и пр.), на каквото са се „уповавали“ контрагентите по договорите за ремонти на тежкотоварни автомобили. Сериозни аргументи в полза на твърдението на ответника за „привидност“ на документираните доставки са и тези, че: от представените касови бонове само тези от [фирма] са от стационарно устройство, докато останалите са от мобилни ЕКАФП, които се използват при разносна търговия; извършването на авторемонтни услуги от търговец, който не разполага със стационарен обект (авто-сервиз) противоречи на добрите търговски практики и на формалната логика. Освен изложеното, неопровергана от дружеството – жалбоподател остана и констатацията, че приложеният към издадената от „А. стил солюшънс“ фактура № 8000...149/04.10.2016 г. е приложен протокол, в който като обект на ремонтните дейности е посочен влекач „Скания“, с рег. [рег.номер на МПС], какъвто жалбоподателят не е притежавал и за който не е представил доказателства, да е ползвал под наем. Каза се вече, че: издадената от името на [фирма] фактура, № 80...149/04.10.2016 г., с описан предмет - „услуга“ изобщо не е включена в дневника за продажби. За фактурираните услуги - товарене и разтоварване, с издадените от [фирма] фактури не са налични доказателства за това, какви стоки са товарени/разтоварени, на кое място и пр. Важни са и констатациите (РД, л. 42 от делото на АС-Перник), че: в дневниците за продажби на [фирма] е включена само една от процесните фактури, във връзка с които [фирма] е претендирано данъчен кредит – фактура № 7000...512/05.12.2016 г.; за периода на издаване на трите процесни фактури „доставчикът“ на авторемонтни услуги не е декларирал сключени трудови договори с автомонтъори, а от страна на жалбоподателя не са представени доказателства за мястото, на което са на извършване на ремонта, както и вида на вложените материали и консумативи;

няма данни за плащания.

С жалбата до Съда са представени три броя фотокопия (заверени с подпис на управителя на [фирма]) на декларации с идентично съдържание, подписани от Б. С., Ж. Мечкарски и Р. К., идентифицирали се като „работници“ в [фирма]. Имената на деклараторите очевидно сочат те да са от мъжки пол, но и за тримата е записано „живуща“. Според текстовете, деклараторите, за периода 2011 г. – 2017 г.: лично са присъствали при зареждане на дизеловото гориво за тировете в база, в[жк], [населено място]; доставките са осъществявани от: [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] с цистерни, преточвало се е и се съхранявало в специални съдове в помещение, собственост на дружеството. Тези декларации не притежават доказателствена стойност за изложените в тях обстоятелства, понеже: нямат дата на изготвяне, още по – малко достоверна такава, по смисъла на чл. 181, ал. 1 ГПК; изявленията са абстрактни - не съдържат конкретна информация, касаеща спорния предмет по делото – дати на доставки на гориво, количества и пр.; дружеството – жалбоподател не доказва, посредством съответните писмени документи, че деклараторите са били наети от [фирма]; посочените от деклараторите „доставчици“ на гориво са различни от процесните по делото, от чието име са издадени част от спорните фактури. Съдът споделя и доводите на ответника, че зареждането и разтоварването на подвижни цистерни с гориво се подчинява на конкретни правила и изисквания (Наредба № 16/12.08.1999 г. за ограничаване емисиите на летливи органични съединения при съхранение, товарене или разтоварване и превоз на бензини), за което следва да са налични съответните документи, вкл. за извършвани редовни контролни проверки на съоръженията за съхраняване, товарене/разтоварване и зареждане, както и програма за техническата им поддръжка. От жалбоподателя не са представени доказателства в тази връзка. Като косвена индиция в подкрепа на извода за симулиране на доставки, посредством издаване на процесните фактури е и фактът, че всички дружества, с изключение на [фирма] са deregистрирани по ЗДДС, на основание чл. 176, инициатива на органи по приходите, като мярка за предотвратяване на данъчните измами.

Наличието на данъчна фактура, която е отразена в счетоводството на получателя и по нея евентуално е извършено плащане (недоказано в процесните по делото случаи) на данъчната основа и на ДДС, не е достатъчно да обуслови законосъобразно упражняване правото на приспадане на данъчния кредит. Неизменно е и условието да са изпълнени предвидените в директивата за ДДС процесуални и материалноправни основания за упражняването на правото на приспадане, и в частност условието, притежаваната от данъчнозадълженото лице фактура да удостоверява действително извършване на доставката на стоки или на услуги. Характерът на ДДС и изискванията за възникване правото на приспадането му налагат да бъде установено по несъмнен начин, че именно издателят на данъчната фактура е субектът, който е притежавал съответната стока и/или ресурси, за да може да осъществи

сделката. За процесните случаи жалбоподателят не опроверга изложените по – горе констатации. С оглед споменатото по – горе в настоящото решение абстрактно дефиниране във фактурите на предмета на доставките („услуга“, „авторемонтни услуги“, „смяна на ходова част и диференциал“, и пр.), удачно ответникът се позовава и на решения на Съда на ЕС, и на такива на ВАС, касаещи доказателствената сила на фактури, които не съдържат изискуемите от закона реквизити. Така, с решение от 08 май 2013 г., по дело С-271/12 г. СЕС приема, че се допуска национална правна уредба, по силата на която правото на приспадане на ДДС може да се бъде отказано на получателите на услуги, които разполагат с непълни фактури, дори ако в допълнение на последните е предоставена информация, с цел да се докаже действителното извършване, естеството и стойността на фактурираните сделки, тъй като пропуските в съдържанието на фактурите не позволяват представените документи да бъдат обвързани с конкретна доставка, за да бъде преценена връзката между тях.

Изложените до тук мотиви и констатации обуславят извод за неправомерно упражнено от страна на [фирма] право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, предмет на настоящия ревизионен акт. След като правото на приспадане на ДДС е упражнено неправомерно, законосъобразно с оспорения РА № 22001417006480-091-001/17.05.2018 г. е отказано да бъде признато право на приспадане на данъчен кредит, в общ размер на 45 034, 54 лева, като са начислени и лихви – 4 891, 88 лева. Ревизионен акт № 22001417006480-091-001/17.05.2018 г. е материално законосъобразен и обоснован, от гледна точка на установените със ЗДДС специални изисквания за упражняване на правото на данъчен кредит и предвид установените с ДОПК процесуални правила за всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства. Актът е издаден от компетентни, надлежно оправомощени органи по приходите. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Дружеството – жалбоподател, предвид текста на чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да бъде осъдено да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 2 028 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против Ревизионен акт № 22001417006480-091-001/17.05.2018 г., издаден от органи по приходите, при ТД на НАП – С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С., с Решение № 1932/12.12.2018 г.

ОСЪЖДА [фирма] - ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., при ЦУ на НАП юрисконсултско

възнаграждение, в размер на 2 028 лв. (две хиляди, и двадесет и осем лева).
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния
административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: